

[Poul Hansen (Svendborg).]

men der er andre Fiskere, der har fristet Kaar akkurat som Søfolkene. En Del Kuttere er blevet beslaglagt til Admiralitets-tjeneste, og Folkene sejlede her, efter hvad jeg har kunnet faa oplyst, ikke paa bedre Vilkaar end Søfolkene, og de har jo udført en lige saa betydningsfuld Daad for den allierede Sejr. Andre Fiskere maatte, grundet paa denne Beslaglæggelse, tage Arbejde i Land, ligesom ogsaa mange Søfolk maatte det, og til samme Lønninger, altsaa under det, de havde kunnet tjene ved Fiskeri eller ved at sejle herhjemme.

Derfor er det, jeg nu spørger, om det er rimeligt, naar der er saadanne Tilfælde, at undtage dem, eller om den højtærede Minister i disse Tilfælde vil bruge § 10 i Forslaget. Jeg gaar ud fra som givet, at de Fiskere, der har taget Hyre i engelske eller andre allierede Handelsskibe, kommer ind under Lovens Bestemmelser, og jeg vil minde om, at man har et Omregningsgrundlag fra Loven om Søfolks Ferie paa Statens Regning, hvor man sætter en Fiskeskipper lig en Førstestyrmand, en Bedstemand lig Andenstyrmand og tredje og fjerde Mand lig en Matros. Jeg henstiller, at de Fiskere, der har fristet ovennævnte Kaar, tages med under Loven, hvis man ikke paatænker anden Udligning, men det kan vi jo faa Klarhed over.

Dernæst har jeg enkelte Bemærkninger til nogle af Paragrafferne.

I § 2 sættes Skæringsdatoen for Afregning til Hjemkomstdagen, hvad der er naturligt, eller senest til 1. December 1945. Da der imidlertid har fundet Frigivelse af danske Skibe Sted senere end denne Dato og disse Søfolk altsaa ikke har faaet danske Hyrevilkaar før noget ind i dette Aar, synes det mig, at man bør ændre Skæringsdatoen til Dagen for Skibets Frigivelse, den Dato, hvor det sættes under dansk Flag.

Derudover siges det, at det Beløb, der godskrives, skal være lig det, den paagældende Sømand kunde have faaet efter de den 9. April 1940 gældende danske Hyrevilkaar med senere Ændringer. Det er muligt, at det er rimeligt med denne Tilføjelse: „senere Ændringer“, idet de fraværende Søfolk derved stilles lige med de hjemmeværende Søfolk, men det er alligevel noget bittert at tænke paa den Emsighed, som Rederne udviste efter Besættelsen med Hensyn til at faa nedskaaret Søfolkenes Krigstillæg. De var jo betydeligt større den 9. April 1940, end de blev senere, men jeg er klar over, at skal vi holde os til de Krigstillæg, der var gældende den 9. April 1940,

hvad der efter min Mening vilde være rimeligt, da Krigsfaren absolut ikke blev ringere efter denne Dato — det tror jeg heller ikke, nogen vil paastaa, det skulde da lige være Oringe eller Middelfart —, kan det drage Konsekvenser med sig for de hjemmeværende Søfolk. Jeg vil ikke sige, at jeg viger tilbage for denne Tanke, men jeg saa i saadanne Tilfælde gerne, at Beløbet blev betalt af de Rederiaktionærer, der faar Udbytter, som ligger betydeligt over det normale Renteniveau, eller noget i den Retning. Men der er vel intet Haab om, at Rederne frivilligt vil gaa med til at give denne Opmuntring og Tak. Vi har set paa Det forenede Dampskibs-Selskabs Generalforsamling, at saadanne Steder er det kun Ejendomsmæglere, der kan finde paa den Slags Ting.

I samme Paragrafs Stk. 3 bestemmes det, at for de ugifte, som ikke har paataget sig nogen Forsørgerbyrde, skal der ses bort fra Dyrtidstillæg. Det synes jeg er urimeligt. Der er jo ikke nogen større Risiko for Kæmpeudbetalinger. Det har man garderet sig imod i Forvejen ved at sætte Maksimumsbeløbet efter § 5 til 10 000 Kr. for de ugifte mod 30 000 Kr. for de gifte.

For øvrigt vil jeg i samme Forbindelse sige, at det maa være saadan, at hvis man helt eller delvis gaar ind paa efter § 2, Stk. 3, sidste Punktum, at anerkende en ugift som Forsørger, saa bør man i samme Forhold hæve denne Maksimumsgrænse.

Efter § 4 skal Sømanden indbetale den Saldo, der er i hans Disfavour, til Statskassen, dog ikke ud over et Beløb, der svarer til hans eventuelle Laan. Det vil med andre Ord sige, at mange Søfolk ikke slipper for deres Laaneforpligtelser, og jeg har nævnt den uheldige Virkning deraf.

§ 7 giver Søfolkene Adgang til Udligning af Erstatning for mistede Ejendele, og det er en god Foranstaltning, thi de Erstatninger, der er udbetalt derude omkring, har i mange Tilfælde været mindre end de tilsvarende danske. Men jeg spørger i samme Forbindelse: Er det ikke forkert, at saadan Erstatningsudligning kun kan faas for eet Tilfælde? Begrundelsen er den angivne, at de paagældende ved Genanskaffelse har nøjedes med at anskaffe sig Udstyr svarende til den lille udbetalte Erstatning, men det tror jeg ikke slaar til. Mon ikke Folkene i visse Tilfælde har maattet købe ekstra for den lille Hyre, som vi nu vil prøve at udligne? Vi kender alle sammen Tilfældet med de underforsikrede bomberamte. De nøjedes ikke med at nyanskaffe for den lille Forsikringssum, de fik, naar de genetablerede. De